

[Ministeren for skatter og afgifter]

med ejendomsvurderingen, altså i oktober-november 1984. Når man med andre ord vender sig mod dette forslag, er det altså ud fra det argument, at borgerne skal være mere synske end den mest synske, idet de skal kunne regne ud, når de sælger en ejendom eller køber en ejendom f.eks. i maj 1984, at der i november vil komme et brev ind ad brevsprækken, der vil fortælle, hvor stor ejendomsværdien vil være.

Jeg har flere gange fremhævet, at det ikke bare drejer sig om den, der køber ejendommen, men også om den, der sælger ejendommen, og som pludselig for den periode, hvor han har haft ejendommen, får en større lejeværdi. Lad os f.eks. tænke os den situation, at en sælger, som bor i et relativt beskedent hus, måske har mistet sit arbejde og derfor er tvunget til at sælge huset eller måske er blevet forflyttet til en anden del af landet og er tvunget til at sælge sit hus den 1. juni. Han har solgt sit hus den 1. juni og får så bagefter at vide, når den nye ejer har fået brev ind ad brevsprækken i oktober eller november, at ejendomsværdien er steget, og at han for den periode, hvor han har haft huset, dvs. fra 1. januar til 1. juni, skal betale skat af en lejeværdi, der måske er mange gange større, end lejeværdien har været for et helt år i de tidligere år, han boede i huset.

Jeg kan ikke forstå, at man kan synes, det er en rimelig ordning, som vi skal opretholde i vort skattesystem, at folk skal bondefanges på den måde, når der hverken er statsfinansielle eller i virkeligheden administrative problemer forbundet med at ændre det.

Det er endnu mere grelt, hvis der er tale om en væsentlig ombygning eller en forbedring af en fast ejendom. Lad os tænke os, at en person, der bor i et enfamilieshus, har fundet ud af, at det nu skal isoleres; der skal laves dobbelte vinduer, man skal isolere tag og gulv. Det er alt sammen noget, der er stærkt omkostningsbetonet. Det er måske besluttet i november 1983. Arbejdet er blevet færdigt i maj 1984, og fordi han har isoleret sit hus, skal han pludselig ene af alle ejendomsbesiddere ikke længere nyde godt af den begrænsede optrapningsordning i ligningsloven. Han skulle altså ikke bare være synsk i 1984, men han skulle være synsk tilbage til det tidspunkt, hvor han besluttede sig til at isolere og forbedre sin ejendom.

Jeg fremhæver denne regel, fordi den intet har at gøre med spørgsmålet om stigningen i priserne. Det er simpelt hen et spørgsmål om at bringe lidt fornuft ind i ligningsloven, selv om jeg erkender, at det er stigningen i priserne, der gør denne regels urimelighed særlig dramatisk, og som gør, at man har fæstet opmærksomheden på den.

Så vil jeg i øvrigt sige, at der i denne regel ikke er tale om nogen fortrinsstilling for nogen som helst. Her er tale om, at vi vil give en gruppe boligejere en ligestilling med samtlige andre boligejere i dette land.

Den fjerde ændring, hvor vi forøger progressionsgrænsen, er noget, vi foreslår ud fra det synspunkt, at da man i sin tid lavede denne progressionsgrænse, var der 6.000 ejendomme, som blev karakteriseret som særlig dyre huse. Hvis vi ikke flytter progressionsgrænsen, har vi pludselig i dette land fået 40.000 særlig dyre huse. Dette stemmer ikke med de intentioner, folketetinget havde, da man i sin tid lavede progressionsgrænsen, og derfor ændrer vi den.

Jeg har tillid til, at vi under udvalgsbehandlingen kan komme til at diskutere disse spørgsmål noget nærmere, og jeg har også tillid til, at man vil indse rimeligheden i dette forslag, som ikke er nogen gave, men en tiltrængt justering, en regelsanering og en imødekommelse af folketingets intentioner.

Bakholt (S):

Vi, der ikke kan støtte forslaget, fik jo at vide, at vi har misforstået en hel masse ting. Men jeg synes nu efter at have hørt skatteministerens lange foredrag, at der ikke er noget, der er misforstået, for det, det drejer sig om her, er at give nogle skattelettelser til nogle, og det skal altså betales af andre, når regningen kommer til sin tid.

Fru Aase Olesen har i høj grad ret i, at det er nogle ret store provenutab, der er tale om i løbet af de kommende år, og det skal regeringen så finde indtægter for på anden vis eller lave besparelser. Vi kender jo regeringens linje: det er de økonomisk svage grupper hele vejen igennem, der får et gok, og det vil det sandsynligvis også være, når vi når så langt frem i historien, at dette for alvor begynder at slå igennem.

Når skatteministeren så hæver røsten og siger noget om, at der er nogle boligejere,